

[Gudme.]

han ikke er i stand til at tilfredsstille, mens han måske i virkeligheden har en god vilje – det er der mange debitorer der har; der er også et flertal, vil jeg tro – til at prøve på at få en endelig ordning med dem.

Må jeg endelig sige, at det meste af det, der står i de to lovforslag, som vi her behandler – for ikke at sige næsten det hele – er jo detaljer, der egner sig til nærlæsning, grundig nærlæsning, og den må vi se at komme videre med i retsudvalget; der er ikke mulighed for at fremdrage dem under denne førstebehandling. Men at der er mange detaljer, vidner jo blot en artikel som den, vi så for et par dage siden i Juristen, om. Den meget kyndige universitetslektor Jens Anker Andersen gennemgår i sidst udkomne nummer af Juristen problematikken omkring retsplejelovens § 681, som man fra ministeriets side nu foreslår opretholdt som § 88, stk. 2, i konkurslovforslaget, og Jens Anker Andersen foreslår af grunde, der for mig at se er tungtvejende, at vi fjerner denne lovbestemmelse, der aldrig er blevet brugt, og som, hvis nogen kunne tænke sig at bruge den, ville medføre alle hånde problemer, en virkelig svær konkret opgave af den slags, som næsten er uløselig. Her har vi altså muligheden for at bremse i tide i stedet for at gennemføre en bestemmelse, som ingen har haft nytte af og alle ville få ulykke af, hvis den nogen sinde skulle blive brugt. Så lad os dog hellere få den ophævet. Det er et af synspunkterne, og det er altså det, vi skal nærlæse på. Det går vi videre med i de kommende måneder i retsudvalget.

Ebba Strange (SF):

Der er blevet sagt, at det lovforslag, vi står med her, i meget høj grad er juridisk teknik, og derfor er det nok heller ikke noget tilfælde, at jeg er den første ikke-jurist på talerstolen i denne omgang. Det betyder også, at jeg vil tilslutte mig de ordførere, der har sagt, at det i meget høj grad er et lovforslag, som i hvert fald vi lægmænd må have lov at tygge grundigt på i retsudvalget. Alligevel kan jeg ikke lade være med at tilslutte mig det, hr. Ole Espersen sagde, for jeg går jo i gang med sådan et lovforslag med lidt bange anelser, om jeg nu overhovedet forstår, hvad der står i det, men det gør jeg faktisk denne gang, og jeg vil også gerne give justitsministeriet ros for, at det er lykkedes at skrive et så kompliceret juridisk

lovforslag som dette her på et sprog, som det er muligt for almindelige mennesker at forstå noget af.

Jeg skal så sige sådan generelt, da vi jo ikke kan gå i detaljer, det er også blevet sagt tidligere, at vi i socialistisk folkeparti har hæftet os ved et par af de punkter, der for os er afgørende i forbindelse med denne lovgivning.

Vi har også drøftet spørgsmålet om, hvorvidt man skulle genindføre privilegiet for det offentlige i forhold til de private kreditorer, og vi er enige med justitsministeriet og socialdemokratiet i, at det skal vi ikke. Vi mener, det var godt, vi fik et lønprivilegium indført, men vi mener, at det er i orden, at det offentlige indgår på lige fod med andre kreditorer, når det drejer sig om gældsbetaling i det hele taget.

Det andet, jeg har hæftet mig ved – det er blevet nævnt af flere ordførere, hr. Ole Espersen nævnte det først – er spørgsmålet om de mennesker, der faktisk er gået fallit, og jeg vil godt tilslutte mig de ordførere, der har nævnt hele spørgsmålet om gældssanering. Jeg vil gerne gøre det ved at spørge justitsministeren, om han kan sige os noget om, hvornår vi kan forvente et resultat fra den arbejdsgruppe, der er nedsat. Jeg mener, at der ligger meget store problemer i hele spørgsmålet omkring de mennesker, der er kommet så langt ud i gæld, at det faktisk er lige meget, hvad de gør, altså om de tager arbejde, eller om de lader være, de har ikke en mulighed for at betale sig ud af det. Naturligvis er det mest, som hr. Gudme sagde, lønmodtagere, men det kan jo også dreje sig om folk, der har været erhvervsdrivende, som har haft mindre erhvervsvirksomheder, og som er gået fallit. De har noget gæld tilbage og kan ikke få betalt det, de skylder væk. Her mener jeg det er meget vigtigt, at vi af hensyn til de mennesker, der er ramt af disse ting, kommer videre ad den vej.

Så vil jeg sige, at vi finder det i orden, at man har givet en større kompetence til kurator og derved lettet skifteretten for en del af dens arbejde, at man har ladet skifterettens opgave i højere grad være kontrollerende. Vi tror, det giver en forenkling af hele boopgøret.

Vi mener også, det er i orden, at kurator får friere hænder til at vælge den realisationsform, der skønnes at give det største udbytte.

Til sidst skal jeg sige, at vi også hilser med glæde, at der er sket en udvidelse i adgangen til omstødelse af dispositioner, som er foreta-